

DIA

De sobte em trobava en un pati ombrívol i, a través de l'arc vermellós d'una porta, a l'altra banda del carrer estret i brut, vaig veure un drapaire jueu repenjat en un arc dels extrems del qual penjaven velles andròmines de ferro, eines trencades, estreps i patins rovellats i tota mena de coses que ja no servien.

I aquesta imatge comportava l'angoixant monotonia que caracteritza totes les impressions que diàriament travessen el llindar de la nostra percepció, tan sovint com els venedors ambulants, i que ja no desperten en mi ni curiositat ni sorpresa.

Em vaig adonar que ja feia molt de temps que em sentia com a casa en aquest entorn.

Tampoc aquesta sensació, tot i el contrast amb el que havia percebut fins feia poc i la forma com havia arribat fins aquí, em va provocar cap impressió profunda...

De sobte, en pujar els graons gastats que conduïen cap a la meva habitació i pensar fugaçment en l'aspecte greixós dels marxapeus de pedra, em va venir al cap la idea que devia haver sentit o llegit en algun lloc alguna cosa sobre l'estranya comparació entre una pedra i un tros de greix.

Llavors vaig sentir unes passes que anaven davant meu, escales amunt, i en arribar a la meva porta, vaig veure que era la Rosina, la filla pèl-roja de catorze anys de l'Aaron Wassertrum, el drapaire.

Vaig haver de passar arrambat a la noia i ella, repenjada d'esquena a la barana de l'escala, es va inclinar cap enrere de manera lasciva. Havia repenjat les mans brutes damunt la barra de ferro per aguantar-se, i vaig veure com els avantbraços nus li lluien pàl·lids en la fosca penombra.

Vaig esquivar-li la mirada.

Em feien fàstic el seu somriure carregós i la seva cara cèria de cavallet de fira.

Vaig sentir que devia tenir una carn tan esponjosa i blanca com la de l'axolot que acabava de veure a la gàbia de les salamandres de l'ocelleria.

Les pestanyes de les pèl-roges em fan tant de fàstic com les d'un conill.

I vaig obrir la porta i la vaig tancar ràpidament darrere meu...

Des de la finestra podia veure el drapaire Aaron Wassertrum davant del seu portal.

Estava repenjat a l'entrada del fosc arc i s'arreglava les ungles amb unes pinces.

La Rosina la pèl-roja era la seva filla o la seva neboda? No s'assemblaven gens.

Entre els rostres jueus que veig aparèixer cada dia a la Hahnpassgasse puc distingir clarament diverses tribus que, a causa de l'estret parentiu de cadascun dels individus, són tan difícils de confondre com ho és barrejar oli amb aigua. El que no es pot dir és: aquells d'allà són germans o pare i fill.

Aquest pertany a aquesta tribu i aquest a aquesta altra, això és tot el que se'ls pot llegir a les faccions.

I què demostraria que la Rosina s'assemblés al drapaire?

Els membres d'aquestes tribus senten els uns envers els altres un odi i una repugnància secrets que travessen fins i tot les barreres del parentiu més proper, però saben mantenir-ho ocult davant del món exterior, de la mateixa manera que es guarda un secret perillós.

Ningú permet que es trasllueixi, i en aquest acord tàcit semblen cecs carregats d'odi que s'aferren a una corda infecta: l'un amb els dos punys, l'altre, a contracor, només amb un dit, però tots posseïts per una por supersticiosa a precipitar-se en l'abisme tan bon punt renunciïn a la subjecció comuna i se separin dels altres.

La Rosina és de la tribu que té un tipus pèl-roig encara més repugnant que el dels altres. Els seus homes són estrets de pit i tenen uns colls llargs de gallina amb una nou prominent.

En aquests homes tot té un aspecte pigallós, i durant tota la vida pateixen turments luxuriosos i mantenen oculta una lluita constant i infructuosa contra els seus desitjos, torturats per una por constant i repulsiva per la seva salut.

No tenia clar per quin motiu podia establir una relació de parentiu entre la Rosina i el drapaire Wassertrum.

Mai l'he vist prop del vell ni he observat que es diguessin res.

A més, ella sempre era al nostre pati o s'amagava pels foscos racons i passadissos de casa nostra.

Segurament tots els meus veïns la consideraven una parenta propera o si més no una protegida del drapaire,

i tanmateix estic convençut que ningú sabria esmentar cap motiu per justificar aquestes suposicions.

Vaig intentar apartar els meus pensaments de la Rossina i vaig contemplar la Hahnpassgasse per la finestra oberta de l'habitació.

Com si hagués sentit la meva mirada, de sobte l'Aaron Wassertrum va girar la cara cap on era jo.

El seu rostre, rígid i horrible, amb els ulls rodons de peix i el llavi superior obert i leporí.

Em semblava una aranya humana que percep el contacte més lleu a la tela, per molt indiferent que sembli.

I de què deu viure? Què pensa i què es proposa?

Jo no ho sabia.

Als extrems de l'arc penjaven inalterats, dia rere dia, any rere any, els mateixos objectes inútils i sense valor.

Els hauria pogut dibuixar amb els ulls tancats: aquí la retorçada trompeta de llauna sense claus, el quadre esgrogueït i pintat sobre paper dels soldats disposats d'una manera tan estranya. Després una garlanda d'espores rovellades penjada d'una corretja de cuir florida i altres andròmines mig podrides.

I, a davant, a terra, apilades molt juntes, de manera que ningú podia travessar el llindar de l'arc, una sèrie de plaques de fogó rodones, de ferro.

Totes aquestes coses ni augmentaven ni disminuïen en nombre, i si alguna vegada algú s'aturava en passar i preguntava el preu d'algun d'aquests objectes, el drapaire es posava molt nerviós.